Laci bácsi emlékére

„Az iskola arra való, hogy az ember megtanuljon tanulni,
hogy felébredjen tudásvágya, megismerje a jól végzett munka
örömét, megízlelje az alkotás izgalmát, és megtalálja azt a munkát, amit szeretni fog.”
Szent-Györgyi Albert

Ott áll a porcelán kislány szelíd tekintettel a polcomon, számos fénykép, apró tárgy társaságában. Valahányszor rátekintek, eszembe jut a perc, amikor Laci bácsi a kislányom csepp kezébe adta emlékül. Egy mosolygós, napfényes vasárnap délelőtt volt, egyike azoknak, amikor Laci bácsi ellátogatott hozzánk Karcagon, még a betegsége előtt.

Sokunk szíve szorul össze nevének említésére is, hiszen Ő olyan ember volt, aki egyszerűségével, tekintélyt parancsoló szakmai tudásával, ugyanakkor közvetlenségével, diákjainak szeretetével, valamennyiünk őszinte tiszteletét vívta ki.

Nagy örömmel olvastam, hallottam a hírt, hogy B. Major László Tanár Úrra a karcagiak megemlékeznek.

Boldog és nagyon szerencsés embernek vallom magam, hogy ismerhettem Laci bácsit, aki gyermekkorom meghatározó személyisége volt. Vele kapcsolatos emlékeim mai napig elevenen élnek bennem.

Dédelgetett álmomat, hogy orvos szeretnék lenni, már kisiskolás korom óta támogatta, segített mindenben, amiben tudott.

Gimnazista éveimet a karcagi, akkor még „Gábor Áron Gimnáziumban” töltöttem.

B. Major Tanár Úr akkor már nyugdíjas, de igen aktív éveiben járt, így nekem nem volt alkalmam Őt, mint hivatalosan tanító pedagógust ismerni.

Ám sosem felejtem el az első napomat a gimnáziumban. Mindenre kiterjedő figyelmét és szeretetét jelentette, hogy amikor remegő szívvel beléptem új osztályom tantermébe, s elvegyültem a számomra akkor még ismeretlen osztálytársak között keresve a helyem, nyílt az ajtó, s Laci bácsi fürkésző tekintetét vettem észre. Számomra abban a pillanatban kitisztult a világ, elhalkult a zsivaj, s siettem felé. Csak azért jött be aznap reggel a gimnáziumba, hogy megnézze, jó helyre tudtam-e leülni, megfelelő-e a pad nekem, s hogy néhány bátorító szót mondjon. Ez akkor, abban a pillanatban nekem mindent jelentett.

Az érettségi utáni első felvételi nem sikerült. Elhatározásom azonban az orvosi hivatás irányában szilárd és megváltoztathatatlan maradt. Laci bácsi pedig, Édesanyámmal egyetemben, mint egy bástya, úgy állt mellettem. Ő zseniális matematikus volt, mellette nem mindennapi humán műveltséget is birtokolva. (Emlékszem, mindig elkápráztatott latin nyelvtudásával is.)

Elhatározta, hogy úgy tud nekem a legjobban segíteni, ha majd személyesen Ő készít fel engem fizikából a felvételi vizsgára. Mindig mondta, hogy Ő „nem tudja a fizikát, de a cél érdekében megtanulja”, s majd továbbadja nekem a tudást. Laci bácsi ekkor 70-es éveiben járt, de fiatalokat is megszégyenítő energiával tanult, s tanított engem. A lelkesedése erőt adott a kemény munkához, s fáradt perceinkben szinte szájtátva hallgattam tőle a volt diákjairól szóló anekdotákat.

Mert emlékezett Ő mindenkire, akit valaha is tanított... Kivel mi történt, mikor történt - pontos évszámokkal -, hol tanult tovább, hogyan lett híres ember, vagy éppen becsületes kétkezi munkás, s milyen család állt mögötte. Fantasztikus memóriája ontotta a visszaemlékezéseket fiatalabb korából.

Számos alkalommal, ha csak kiejtettem egy könyv nevét, vagy Laci bácsi úgy gondolta, hogy erre, vagy arra szükségem lehet, fáradtságot nem kímélve utazott érte Budapestre. Megszerzett bármilyen kiadványt, s ez folytatódott az egyetemi éveim alatt is.

Ma is féltő gonddal őrzöm valamennyit, köztük van egy olyan is, amit egyenesen az USA-ból hozatott, „biztosan hasznát veszem majd a vizsgákhoz”. Emlékszem, hogy ez, akkor a nyolcvanas évek végén milyen nagy dolognak számított, s mennyi ismerős megcsodálta nálam ezt a könyvet. Önzetlensége, segíteni akarása határtalan volt.

Debrecenben az egyetemi diplomaosztó ünnepségen, amikor az ember lelki szemei előtt az eltelt évek eseményei lepörögnek, amikor a tömegben mindenki keresi tekintetével szeretteit, családtagjait, megpillantva Laci bácsit a vendégek között, éreztem azt, hogy a magam módján boldoggá tettem Őt is. Elismerő pillantását szavak nélkül is értettem.

Így felnőtt, családos emberként, Laci bácsira nagy nagy szeretettel gondolva nem tudom említés nélkül hagyni kedves Feleségét, Iduska nénit sem. Édesanyámmal, húgommal gyakran élvezhettük vendégszeretetüket. Iduska néni maga is köztiszteletben álló pedagógus volt, aki Laci bácsi kivételes képességeit, személyiségét egész életében elismerte, munkájában minden tekintetben támogatta.

Volt eset arra is számtalanszor, hogy nem tanulás céljából látogattam el otthonukba, hanem csak úgy vittem valamit, vagy éppen megnéztem, jól vannak-e. Olyankor Iduska néni mindig mondta, hogy halkan beszélgessünk, mert Laci bácsi bent van a szobájában, nehogy zavarjuk Őt. Hát így éltek Ők, egymás szeretetében és végtelen tiszteletében.

B. Major László Tanár Úr nélkül ma nem az az ember lennék, aki lettem. Megtanított engem a tudás tiszteletére, megszerzésének módjára, a kitartásra, az elszántságra, hogy elérjük céljainkat. A mottóban szereplő Szent-Györgyi-idézet olvasásakor mindig Laci bácsi jut eszembe.

Életével, tetteivel, emberszeretetével, szorgalmával és egyszerűségével örök értéket képvisel. Mindent köszönök Laci bácsi!

2012.05.01.

Dr. Dobrai Éva